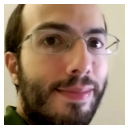
Límits

Per JoanM el dc., 22/08/2018 - 21:00

Els límits ens fastiguegen i enrabien: prohibicions, normes, malalties, pobresa... Limitacions per créixer que poden mirar-se negativament, però que ben digerides treuen de nosaltres capacitats que ens enforteixen i ens fan créixer. Qui no té límits, és un indecent, aquell que es comporta com un maleducat tothora i ni se n'adona, perquè mai li han posat normes d'educació. Aquell que acapara tot el que vol i no és seu perquè de petit mai li han dit prou. Aquell que ambiciona el cotxe del veí, el terreny del veí... i per això és capaç de qualsevol cosa, perquè sempre ha tingut a l'instant tot el que ha demanat. És el que passa, per exemple, al rei Xerxes, un rei sense límits (Ester 1,1-12): quan la reina refusa una ordre del rei, Xerxes no ho pot suportar. No tenir límits ens fa tornar monstres. Tenir-ne, ens fa sofrir, i això ens fa ser millors persones. Avui presento a Déu aquesta ofrena, aquest sentit als sofriments que visc. M'han fet millor persona?